

Joan Margarit presenta 'Casa de Misericòrdia', un poemari que "travessa" la vida del poeta i alerta els lectors que el món sense l'empara dels versos seria encara pitjor

"A fora no hi ha res"

Eva Piquer
BARCELONA

Les Cases de Misericòrdia eren unes institucions de la postguerra que acollien nens orfes i gent necessitada. Eren llocs durs, severos, sovint fregaven la maldat, però la intempèrie era molt pitjor. Això explica que, malgrat tots els malgrats, les viudes d'homes afusellats al final de la Guerra Civil maldessin per fer-hi entrar els fills que no podien mantenir.

És el que passa amb la poesia, segons Joan Margarit: potser serveix de poc, però la vida sense els versos seria encara més espantosa. "La poesia és ara l'última casa de misericòrdia", conclou el poeta en el poema que dona títol al seu nou llibre.

Casa de Misericòrdia (Proa) aplega 64 poemes que Margarit ha sabut trobar ("jo no creo, els poemes ja hi són") i que ens ajuden a no sentir-nos tan deseparats. "Un analfabet és algú que no es coneix gens a si mateix, i avui l'analfabetisme és brutal. Si et deixes portar, la societat t'empeny cap a fora, i a fora no hi ha res, absolutament res. El decorat serveix mentre no et passen coses greus. Però quan la persona que estimes se'n va amb algú altre o quan se't mor un fill, llavors el decorat cau a trossos".

És llavors, en aquests esclats de crisi, quan necessitem més que mai eines d'autoconeixement com la música, la religió, l'arquitectura ("entesa com una església romànica o com una catedral gòtica, no pas com la torre Agbar") o, per descomptat, la poesia.

Tragèdia i alegria

"Els poemes surten del món, de la dificultat, del dolor, de la barreja entre tragèdia i alegria, entre felicitat i desastre, d'aquesta massa informe de fang i metalls preciosos que és la vida", explica el poeta i arquitecte.

Joan Margarit (Sanaüja, 1938) descriu *Casa de Misericòrdia* com un llibre que "travessa" la seva vida. "Un esdeveniment te'l pots mirar des de fora, pots passar-hi de llarg o pots entrar-hi i travessar-lo. Entrar en una gran pena és molt difícil, però és l'únic camí per treure'n un rendiment".

"Si pica, cura"

El poeta, que es reconeix fill del romanticisme i de l'avantguarda, creu que "un bon poema ha de ser cruel, en el sentit que si pica, cura". El poema que pica és aquell que d'entrada sorprèn el lector i, després, li desperta admiració. "Donaria la pell per fer un poema meravellós encara que ningú

sabés que l'he fet jo", assegura Margarit. I afegeix: "S'ha de ser agosarat a l'hora d'escriure un poema i humil abans i després d'escriure'l".

A mesura que et fas vell, constata, "intentes guanyar en intensitat el que perds en temps". Ves per on, la senectut té avantatges: "Ja no et cal planificar, i disposes d'una visió panoràmica sobre la pròpia vida que et permet fer les paus amb tu mateix, alliberar-te dels propis fracassos".

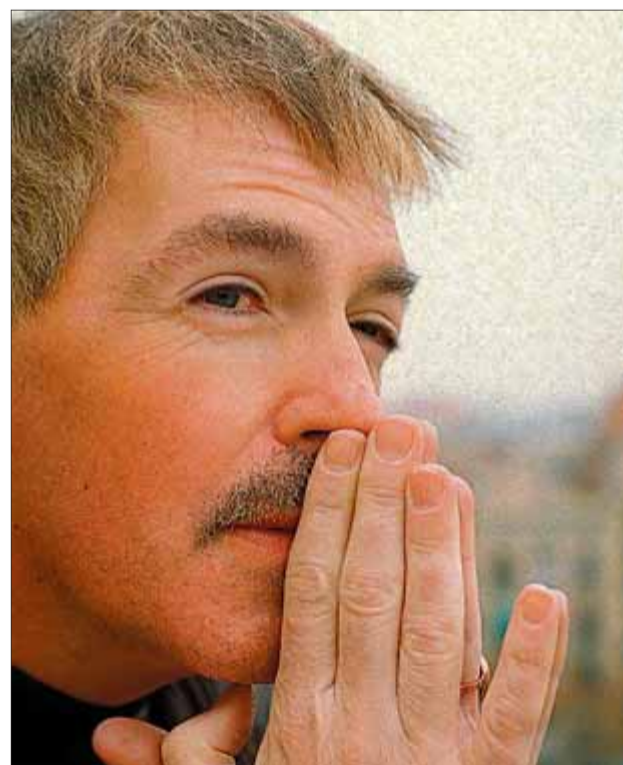
Segons Margarit, la majoria de professors i crítics fan més mal que bé: "La poesia tindria més lectors si la traiguéssim de la universitat. Els mediadors no fan cap falta. Jo escric un poema i tu t'emociones llegint-lo, i punt. No haig d'abaixar el llistó per aconseguir que m'entenguis".

La mort de la seva filla Joana segueix planant per l'obra de Margarit. "La mort de la Joana sóc jo, està present quan menjo, quan viatjo, quan faig l'amor. Però el tema del llibre *Joana* era el dolor, i tant a *Càlcul d'estructures* com a *Casa de Misericòrdia* el tema és la lluita contra l'oblit".

Margarit té força projecció internacional. Fa poc que és al carrer l'antologia *Tugs in the Fog*, amb 170 poemes seus en anglès, i aquest 2007 en sortirà una altra en català i alemany. ■

Joan Margarit diu que escrivé "sobre la vida i dintre de la vida" ■ XAVIER BERTRAL

El poeta i activista Genís Cano Soler, impulsor de la recuperació de l'esperit dels 70 ■ XAVIER CARRION

L'ànima de la contracultura

El poeta Genís Cano mor després de 12 anys de conviure amb la leucèmia

David Castillo
BARCELONA

Abans d'ahir a dos quarts de vuit del vespre moria a l'Hospital Duran i Reynals el poeta i professor de la Universitat de Barcelona Genís Cano Soler. Nascut a Barcelona el 1954, Cano va ser una de les ànimes del moviment alternatiu que es va gestar als anys 70. Va participar en moltes de les iniciatives dels poetes que subvertien la tradició i, fins i tot, es va veure involucrat en un dels muntatges policials,

l'OLLA, grupuscle associat al MIL, l'organització de Puig Antich, els germans Solé Sugranyes, Pons Llobet, Soler Amigó i companyia. Ell sempre recordava aquesta primera sortida amb foto als diaris de manera sarcàstica, tot i que assumia que amb el general Franco no es podien fer bromes.

Desaparegut durant la Transició, Cano va reaparèixer als 80 enmig de tot el fenomen postmodern, amb la transavantguarda com a referons i amb sons espectaculars, com ara *Gegant*, a la plaça Nova de Barcelona el dia de la bomba d'Hipercor, o la transformació visual dels antics dipòsits de la Vall d'Hebron. Aquestes actuacions van comptar amb la

col·laboració de grups de grafit, com els Rinos, o els transgressors membres de la primera Fura dels Baus.

En aquests anys connectaria la seva generació, la dels Sabater, Casasses, Cifré, Pope, Subirats, amb els nous autors dels vuitanta (Gerard Horta, Albert Mestres, Julià Guillamon i Àngel Uzquiano) en fanzines i publicacions com *Trilateral*, *Eroz* i *Ampolla*. Als 90 publica el seu primer llibre, *Els sots psicodèlics*, a Sedicions, el segell de Xavier Sabater. Convivint amb la leucèmia durant 12 anys, Cano es va mostrar més productiu que mai, al costat de la seva inseparable Isabel Chavarria. A més de nombroses exposicions i assajos sobre cultura

urbana, va publicar els poemaris *Gran xona ganxona* -pròleg de Narcís Comadira-, *Deixar-se de xarxes*, *Rebaixins endins* i *Els traus postmoderns*. També va editar dos volums sobre els poetes contraculturals morts, editats per la UB, i va ser responsable de l'edició de *Nostros los malditos*, de Pau Maragall, a Anagrama. L'editorial d'Herralde també està enllestit un volum sobre la contracultura obra de Cano.

Barrejant l'esperit llibertari i la seva formació acadèmica, Cano va ser un dandi genial, tan barroc i iconoclasta com clàssic. Serà enterrat avui a les 16.00 h al cementiri de Sant Feliu de Guíxols, la seva segona i estimada pàtria. ■